

Mange hadde tatt turen til Gullstølen for å være med på åpningen av rastehytten. Etterpå var det servering på tomten etter gamlehytten.

Rastehytte på speidergrunn

For første gang på nesten 40 år står det en hytte på Gullstølen. Christian Michelsens store hytte fra 1920 er erstattet med en rastehytte – for turgåere og joggere, og for speiderne på Bønes.

For første gang på nesten 40 år står det en hytte på Gullstølen. Christian Michelsens store hytte fra 1920 er erstattet med en rastehytte – for turgåere og joggere, og for speiderne på Bønes.

– De siste spikerslagene ble tatt for et par timer siden, kunne en glad og stolt Gerdt S. Vedeler i Bønes Speidergruppe fortelle da han sto for den offisielle åpningen 7. juni 2006, på Gullstølen dag, datoen for unionsoppløsningen med Sverige i 1905.

En raje ble saget over "på ekte speidervis", og de rundt 15 fremmøtte kunne rykke inn og prøvesitte rastehytten, et grindverksbygg etter byfjellstandard (s. 15), laget av Bergens Skog- og Træplantningsselskap (s. 26) på Fløyen.

Tur i dårlig vær

Ideen om å sette opp en rastehytte på Christian Michelsens tidligere eiendom i furuskogen mellom Bønes og Gullsteinen, ble unnfanget på en troppstur "i møkkavær" på Fløyen, i januar 2005. Da var Revurtjernet oppgradert (s. 66), og rastehytten Bjørnebu ga kjærkomment ly. Gruppeleder Erik Geber og Tor Atle Jensen, som leder ulvetroppen, så på hverandre mens regnet trommet mot taket: "Tenker du det samme som meg?"

– Vi måtte søke byfjellsforvalteren om dispensasjon siden Gullstølen ligger innenfor byfjellsgrensen, og formalitetene tok litt tid. Men nå står den her, smilte Vedeler fornøyd knapt halvannet år senere.

Bygget i furu

16 helikopterturer, rundt 10 tonn med grus og pukk og 150–200 dugnadstimer måtte til for å få rastehytten på plass på stødig og trygg grunn, sammen med økonomiske bidrag fra CG Rieber-fondet, Sparebankstiftelsen (DnB NOR), Sparebanken Vest og Vital.

Skogselskapets folk bygget og demonterte den på Fløyen. Materialet som ble brukt, var furu, som er det dominerende treslaget i Gullstølen-området.

– Hytten skal behandles med en spesialblanding av tjære og linolje. Men det kommer ikke til å skje den første uken, forsikret Geber, før det ble invitert til andre del av den offisielle åpningen: "en matbit på ordentlig speidermaner", nærmere bestemt pølser og brød på grillen, sennep og ketchup, saft, kaffe og sjokoladekake.

Speiderbevegelsen fikk overdratt den 28 mål store eiendommen Gullstølen allerede i 1923 (s. 164), og de siste årene har bruken stort sett begrenset seg til de aktivitetene naboene i Bønes Speidergruppe har lagt hit: en årlig familiedag og en tur etter sommerferien, et par netter under åpen himmel eller i bivuakk, et og annet møte...

Hyttetur igjen

Men det har ikke alltid vært sånn:

– Fint med hyttetur til Gullstølen igjen, smilte speider- og turveteran Håkon Lægdene nostalgisk, der han sto og koste seg i solen med en kopp kaffe.

– Her har jeg sovet mange ganger!

Lægdene var aktiv speider i rundt 20 år, fra han begynte i 7. Bergen i 11-12-årsalderen til han gikk av som troppsleder. Da var Christian Michelsens store hytte fortsatt ikke så preget av forfall og hærverk at den var blitt ubrukelig, og flere ganger i året dro speidere til byen for å overnatte her.

Som regel gikk de opp gjennom Langeskogen fra Fjøsanger, og han minnes blant annet en tidligere leder som tok toget fra Kronstad til Fjøsanger når han skulle hit. Det var den gang.

– Det var trist å se hvordan det flotte stedet ble forringet, sier han, med full forståelse for at det til slutt måtte en kontrollert brann til.

Nabohilsen

Brannen var Erik Næsgaard med på, som aktiv i 1. Fjøsanger da de siste restene ble fjernet i 1967.

Som styreformann i Langestiftelsen hilste han derfor den nye rastehytten på Gullstølen spesielt velkommen.

– Det er også hyggelig å komme opp hit som nabo og se hytten på plass. Den er viktig ikke bare for dere her på Gullstølen, men faktisk for turgåere i hele Løvtakken-området. Og som tidligere formann i Skogselskapet må jeg jo si at det er kjempefint at ideen har spredt seg fra Fløyen og over hit. Lykke til!

Næsgaard hadde knapt kommet med sin offisielle hilsen før de første turgåerne kom opp stien fra Langeskogen med et smilende "Se her, ja!", og etter hvert som høytideligheten skred frem i finværet, tok flere tilfeldig forbipasserende turen innom for prøvesitting.

"Det var trist å se hvordan det flotte stedet ble forringet".

Gerdt S. Vedeler (til venstre) og Erik Geber sto for den offisielle åpningen av rastehytten.

Hadde de stoppet opp ved grunnmuren etter Christian Michelsens hytte like ovenfor, kunne de også fått med seg en annen nyhet, ved siden av pølser og saft:

Bønes Speidergruppe har fjernet noen trær mot øst, og for første gang på veldig mange år kan Folgefonna ses fra Gullstølen – som den gang stedets første eier koste seg her.

Tre år på Michelsens hender

Christian Michelsen kjøpte Guldstølen i 1920, men allerede høsten 1923 ga han "eiendommen med bygninger, inventar, tilliggende herligheter og rettigheter" til speiderne – nærmere bestemt Bergen Krets av Norsk Speiderpikeforbund og Bergen Krets av Norsk Speiderguttforbund.

Michelsen hadde ligget i området og lest, kost seg med den vide utsikten og sett på solnedgangen da han var student. Men den tidligere statsministeren på Gamlehaugen var plaget av revmatisme og forsto snart at turene til den store hytten ville bli for drøye. Såpass syk var han at da de glade speiderne kom i samlet flokk for å takke ham på overtakelsesdagen, ble de stoppet. De måtte nøye seg med kretssjefene.

Mye av skogen rundt hytten ble plantet av speidere i 1930-årene, og på denne tiden var det også egen speider-matiné i Konsertpaleet til inntekt for Guldstølen. Og jentene og guttene kunne ikke være i hytten samtidig, selv med voksne ledere til stede.

I mange år ble Gullstølen dag feiret med leirbål 7. juni, men denne tradisjonen svant hen da hytten var blitt rasert av tyskerne under krigen, for så å bli utsatt for hærværk under en ny forfallsperiode i 1960-årene. Sommeren 1967 ble de siste restene av hytten brent.

Det var ingen liten hytte speiderne overtok etter Christian Michelsen i 1923. (Foto lånt av Erik Næsgaard)

